

מאת הרב לוי-יצחק גינזבורג
משפיע בישיבת תות"ל
המרכזית - כפר חב"ד

"כמים הפנים לפנים"

ואומר אדמו"ר הזקן ב'תניא': "ככה ממש לב
האדם הנאמן באהבתו לאיש אחר, הרי האהבה
זו מעוררת אהבה בלב חברו אליו גם כן להיות
אוהבים נאמנים זה לזה"

בלתי מוכר, אשר עמד במרכז השוק וניסה
למכור את תוצרתו לעוברים ושבים.

לפתע עברה השמועה בשוק מפה לאוזן:
"געציל מגיע!". היו שסגרו את החנויות, היו
שהחביאו את הדברים הטובים והיו שנאנחו
וניסו להצטנע עם סחורתם. כולם חיכו
שתיגמר כבר החוויה הלא נעימה הזו.

אך אותו סוחר חדש לא ידע משום דבר.
הוא נותר עומד כמקודם במרכז השוק
והמשיך להכריז על תוצרתו הטובה בקולי
קולות.

געציל מגיע, מסתובב בשוק כשידיו
מאחורי גבו, מביט בשחצנות על כולם, ועיניו
צדות כמובן את אותו יהודי שעושה הכל
למשוך את תשומת לב העוברים והשבים.
ניגש געציל לאותו דוכן ולקח לעצמו את
הסחורה המשובחת ביותר.

המוכר, שמח וטוב לב, שתחילה היה
בטוח שהוא עומד לקבל תמורה נאה
לתוצרתו, ואולי גם איזה "טיפ" מהאדון
הנכבד, התפלא לראות את האדון הנכבד

ידע בעל החנות שעליו לומר "חבל על
דאבדון", שכן ה"לקוח" הזה אינו מעלה על
דעתו כלל וכלל לשלם בעד מה שלקח, שהרי
הכל מגיע לו וכולם חייבים לו. אם מישהו
היה מנסה לפנות אליו בבקשה לשלם, היה
געציל מגיב בגאווה לא מוסתרת: "דע לך
שאני געציל, אין לי שום דבר נגדך, אבל אני
געציל...". לא היה סיכוי לקרוא לו לדין
ולמשפט, כי כולם פחדו ורעדו ממנו והקרב
עמו היה אבוד מראש.

ואם כל זה עוד לא הספיק, היה געציל
מגיע כל שבת לבית הכנסת, יושב לו במזרח,
ודורש, וכמובן מקבל מיד, את העלייה לתורה
החשובה ביותר, "מפטיר".

יום אחד חגגו התושבים היהודיים
בעיירה. אחרי זמן רב של המתנה וחיפושים
למצוא רב מתאים, הגיע למקום סוף-סוף
יהודי חסיד, תלמיד-חכם גדול, ירא-שמיים
ובעל מדות טובות, שהתמנה כרב העיירה.

ימים אחדים אחרי שהגיע הרב וקבע
בעיירה את מושבו, הגיע למקום יהודי נוסף

ת הסיפור הבא שמעתי כמה פעמים
מפי כמה חסידים, ובכמה
נוסחאות, אך מאחר ובמסגרת זו
אי-אפשר להביא יותר מנוסח אחד, בחרתי
בזה דלהלן:

בעיירה קטנה התגורר לו יהודי בשם
געציל. שאר תושבי העיירה השתדלו מאוד
שלא להיות בקרבתו, שכן הוא היה נחשב
"פגע רע", שמי שנפגע ממנו אין תרופה
למכתו.

עד לפני זמן לא רב היה אותו יהודי עני
ואביון, אך לפתע הצליח בעסקיו והתעשר
בין-לילה. העובדה שהיה בעבר עני ואביון לא
הועילה לו להיות שפל ברך, אלא אדרבה. הוא
היה בבחינת "עבד כי ימלוך" ורצה לראות את
כולם נכנעים וכורעים ברך לפניו.

ככל שגדל עושרו כך גדלה חוצפתו ועזות
פניו. הוא היה מסתובב בשוק כאילו היה
המושל המקומי, מביט סביבו בשחצנות
ובהרגשה שהכל שייך לו וכולם עבדיו.
כשכנס לחנות ולקח משהו שמצא חן בעיניו,

פולט "יפה מאוד" וממשיך לדרכו בלי להראות שום סימן שהוא מתכוון לשלם. "רגע, ר' יהודי", ניסה המוכר בהיסוס לפנות אל העשיר, "הרי עדיין לא שילמתם..." געציל אפילו אינו מגיב. הוא צועד לו שאנן לחפש את הטרף הבא. הסוחר, לא מאמין למראה עיניו, מנסה שוב לקרוא לו: "רגע, אדוני, זה לא ייתכן, אתה חייב לשלם. אינני נותן סחורה בהקפה. אני צריך את הכסף".

געציל מחייך באדישות וממשיך בדרכו, הנהנה מהמצב הנתון.

כשאותו יהודי מנסה לעצור אותו ולחסום את דרכו, הוא מנער אותו מעל פניו כאילו היה זבוב טרדן: "אם לא ידעת עד עתה את שיודעים כולם, הגיע הזמן שתדע זאת מעכשיו. אני געציל – ואינני מתכוון לשלם מאומה עבור הסחורה העלובה שלך..."

הסוחר, שכל צעקותיו עלו בתוהו, לא היה מוכן להפסיד את כל כספו. הוא לא שעה לדברי הסובבים שאמרו לו כי נפל בפח ואין שום סיכוי להוציא מגעציל אף פרוטה שחוקה, אלא רץ במהירות לבית הרב המקומי החדש, לקרוא לגעציל לדין תורה.

הרב, שגם הוא היה חדש בעיירה ומעלליו של געציל עדיין לא נודעו לו, שלח את שמש בית הדין לקרוא לגעציל לדין תורה. השמש ניסה להסביר לרב כי לשווא יהיו כל המאמצים: "אין שום סיכוי שבעולם שגעציל ייענה להזימנה ויבוא לדין". אבל הרב לא קיבל את הטיעונים, באומרו שהתורה מצווה על דיין לנהוג באופן של "לא תגורו מפני איש", ואין מי שיכול לומר אינני רוצה לבוא לדין תורה!

הרב ציווה במפגיע על השמש ללכת ולקרוא לגעציל, והלה, יהודי פשוט, הלך בחוסר ברירה ובפיק ברכיים לקיים את אשר נצטווה...

התגובה החצופה לא הייתה שונה מן המצופה: "אתה יכול לומר לרב שכנראה הוא חדש בעיר ואינו יודע מי הוא געציל. בכל אופן אני געציל ואינני מתכוון לבוא אליו. אם עדיין הוא אינו יודע זאת הרי שהגיע כבר הזמן שיידע..."

כששמע הרב את התשובה, נרעש ונדהם. הוא ניסה להתייעץ עם פרנסי הקהילה האם שייך לעשות משהו לנקוט אמצעים נגד הסוחר, אבל כולם אמרו לו שאינם מוכנים לעשות שום דבר נגד געציל. מסוכן להתחיל אתו ואין סיכוי לצאת מזה בשלום. הוא מסוגל לכל דבר ואין לו שום מעצורים. הם הציעו לפצות במשהו את הסוחר שנפגע ולגמור את הפרשה לפני שהיא תסתיים

בצורה הרבה יותר גרועה.

הסוחר הבין את המצב, קיבל את הפיצוי החלקי שנתנו לו הפרנסים והלך לו לדרכו. הרב ראה בצער שאינו מסוגל לעשות דבר כשאף אחד אינו מוכן לשתף עמו פעולה, ונותר נרעש ונדהם כשהוא שוקל בדעתו אם מותר לו להמשיך ולשמש כרב במקום בו מתרחשים כאלו דברים בעוד הוא קצרה ידו מלהושיע.

הגיע יום השבת, וגעציל, כאילו לא ארע דבר, הגיע כמנהגו לבית-הכנסת, התיישב לו במזרח והזכיר לגבאי לתת לו את העלייה "שלו".

אלא שכאן התערב הרב והורה לגבאי שלא ייתן שום עלייה לאותו חצוף. הגבאי ניסה להסביר לרב כי הוא משחק באש, אבל הרב נותר איתן בדעתו וציווה עליו במפגיע לנהוג בדיוק כפי שאמר.

געציל ראה שמישהו מנסה לעמוד בדרכו, ועל כן התכוון לרמוס אותו כמנהגו. בצעדים מהירים ניגש אל בימת הקריאה, הנה הוא אוחז את "עצי החיים" של ספר-התורה, כשהוא בטוח שאיש לא יהין לעמוד נגדו.

אבל הרב לא וויתר. בצעדים תקיפים עלה על הבימה ולעיני כל עם ועדה סטר לגעציל על פניו, באמרו: "חצוף! לא קראו לך! לך מכאן!"

געציל נבהל מעוצמת התגובה. הוא לא מצא עוז בנפשו להרים יד על הרב לעיני כולם, מבוייש יצא במהירות מבית-הכנסת, צועק אחריו בכעס: "אתם עוד תראו מי הוא געציל. אתם עוד תתחרטו על מעשיכם".

מיד במוצאי-שבת נערכה אסיפה דחופה בין פרנסי הקהילה. היה ברור שגעציל לא יבליג והוא הרי מסוגל לכל דבר. הוחלט למנות שני שומרי-ראש, "מאבטחים", שישגיחו יומם ולילה על הרב ובני ביתו.

ביום ראשון בבוקר הגיעה כרכרה לביתו של הרב. ירדו ממנה שני אנשים שנכנסו אליו (אחרי שעברו "בדיקות ביטחוניות"...). ובפיהם בקשה: "בכפר סמוך נולד תינוק למזל-טוב ובאנו לבקש את הרב, ששמענו שהוא גם מוהל מומחה, לבוא ולהכניסו בבריתו של אברהם אבינו. הכרכרה מוכנה לנסיעה מיידית".

השומרים, וכמותם גם ראשי הקהילה, ניסו בכל כוחם לשכנע את הרב שלא ייסע. "אנחנו משוכנעים שאין כאן לא תינוק ולא ברית, אלא עושי דברו של געציל שרוצה לעשות בכבוד הרב שפטים על שעולל לו בשבת".

אולם הרב לא היה מוכן לשמוע: "יהודי

מבקש שאמול את בנו ואני אסרב? לא בא בחשבון! אני נוסע ויהי מה. ובאשר לחששות – ה' יעזור".

כשראו ראשי הקהילה כי אי אפשר להניאו מהסכמתו, ביקשוהו לפחות, בלב מלא חששות, שיסכים ששומריו יתלוו אליו. הרב הסכים ועלה על הכרכרה בלווית השומרים.

והנה אך כשיצאו אל מחוץ לעיירה, ראו לחרדתם כי החששות לא היו לשווא. העגלון הסיט לפתע את הכרכרה מדרך המלך לכיוון היער, והחל דוהר במהירות לעבר מקום שמם. כל הפניות אליו נפלו על אוזניים ערלות,

"זה בהחלט לא היה קל. ישבתי כל הזמן מכונס בתוך עצמי, ועמלתי קשה לעורר בתוכי יותר ויותר אהבה וחמימות לאותו מסכן, שמנסה כל כך להתנפח כדי לחפות על מסכנותו. עוררתי בלבי רחמים על מצבו, חשבתי על כל מה שגרם לו להיות כזה, והתחלתי לרחם עליו וגם לאהוב אותו באמת. כך הצלחתי, ברוך ה', במאמצים רבים, לעורר בקרבי לא רק רחמים אלא גם אהבה וחבה אמיתיים אליו"

ואותם שנים שבאו "כאילו" להזמין את הרב, הבליטו את שריריהם ודאגו לכך שהשומרים לא ינסו להתחכם ולהפריע לעגלון. ואם לא די בכך, מרחוק כבר נראתה כרכרתו של געציל... השומרים פנו אל הרב, כשהם מלאים פחד וחרדה: "ירבינו, מה יהיה? כל האזהרות שלא רצית לשמוע להם התממשו, נפלנו בידי של אותו געציל שרוצה כל כך להתנכל לך, מה עושים עכשיו? האם לנסות להילחם נגדו?"

אך הרב לא מראה אף סימן של דאגה. הוא יושב במקומו, רגוע ושלי, מכונס בעצמו

ופניו זוהרות.

שלוחותו של הרב הרגיעה קצת גם את השומרים, למרות שלא הבינו מאין ואיך תבוא הישועה. הם ראו שאין טעם להילחם שכן מספר רב מאנשיו של געציל נמצאים במקום. בלב כבד חיכו לבאות.

הכרכרה הגיעה עד לקרבת כרכרתו של געציל והעגלון עצר לפניו ביראת כבוד. געציל עלה על העגלה, הגיע אל הרב, ולפתע, בניגוד לכל הציפיות, פונה אליו ברכות: "רבינו, לך אינני מתכוון לעשות כל רע, אולם אלו המלווים שלך באו להתגרות בי. להם אני רוצה להראות מי הוא געציל."

— "לאט לך", השיבו הרב, "אל לך לפגוע באף אחד."

— "נו, אם כבוד הרב אומר, לא אעשה גם להם מאומה", אומר געציל, והמשיך בדברים של כבוד: "סליחה, רבי, על שעייכנו אותך ועל עגמת-הנפש שגרמנו לך. רציתי להביע את שמחתי בהזדמנות זו על שבאת לכהן כרב בעירייתנו...". כשסיים נפרד מהרב בלחיצת יד לבבית והורה לעגלון להחזיר את הרב לביתו בכבוד.

ש ומרי הרב נותרו משתאים ומתפלאים. בשום אופן לא הצליחו להבין איזה נס ארע כאן: במקום שאותו געציל שתכנן את כל האירוע ומזימתו עלתה בידו, יתעלל ברב שנפל בידו ויעשה בו שפטים, הרי הוא פונה אליו בכבוד, ורק בגלל בקשתו של הרב הוא לא פוגע גם בהם, השומרים...

החליטו לשאול את הרב אולי הוא יודע מה קרה, מה הדבר שהשפיע על געציל לשנות כיוון במאה ושמונים מעלות?

"פשוט מאוד", ענה להם הרב בחיוך, "כשראיתי את אדישותו ושחצנותו של געציל, הבנתי כי מאחורי העור העבה מסתתרת דמות מסכנה הסובלת מחוסר-בטחון עצמי וחוסר אהבה וחמימות. המעטה הקשוח לא היה אלא ניסיון להקרין סמכות ועוצמה חיצונית שחסרים לו כל-כך מבפנים. הבנתי כי הפתרון היחיד לבעיית געציל אינו אלא לתת לו הרבה אהבה והרבה חמימות שימסו את הקרח ואת הנוקשות."

"כך אמנם עשיתי, וזה בהחלט לא היה קל. ישבתי כל הזמן מכוונס בתוך עצמי, ועמלתי קשה לעורר בתוכי יותר ויותר אהבה וחמימות לאותו מסכן, שמנסה כל כך להתנפח כדי לחפות על מסכנותו. עוררתי בלבי רחמים על מצבו, חשבתי על כל מה שגרם לו להיות כזה, והתחלתי לרחם עליו וגם לאהוב אותו באמת. כך הצלחתי, ברוך

השבת הבאה עלינו לטובה, ערב ראש חודש סיוון, היא שבת מיוחדת, שבת שהרבי מלך המשיח שליט"א קבע אותה כ"שבת אחדות", שבת שבה נתוועד יחדיו "בעלות המנחה", ונדגיש את היותנו כולנו מציאות אחת, "קומה אחת שלימה"

הי, במאמצים רבים, לעורר בקרבי לא רק רחמים אלא גם אהבה וחיבה אמיתיים אליו. "וכדברי רבינו הזקן בתניא פרק לב: "והרחמנות מבטלת השנאה ומעוררת האהבה, כמו שכתוב ליעקב (מדת הרחמים) אשר פדה את אברהם (מידת האהבה)".

"יותהילה לא-ל, האהבה המסה את הקרח ואת הנוקשות אצלו. וכפי שאומר רבינו בתניא פרק מו, על הכתוב "כמים הפנים אל הפנים, כן לב האדם אל האדם" (כלומר, כשם שכאשר אדם מביט במים, הרי אותם פנים שבהם הוא מביט אל המים, אותם פנים משתקפים לו חזרה מן המים): "ככה ממש לב האדם הנאמן באהבתו לאיש אחר, הרי האהבה זו מעוררת אהבה בלב חברו אליו גם כן להיות אוהבים נאמנים זה לזה."

"את התוצאות ראיתם ברוך ה' בעצמכם. כשהצלחתי לפעול בעצמי אהבה אמיתית לאותו געציל, הרי אפילו הוא הפך להיות האוהב הגדול ביותר שלי. עתה רק מצפה לנו העבודה לתרגם זאת למעשים לא רק בבחינת "סור מרע", אלא גם ב"ועשה טוב", במעשים חיוביים לטובת כולם."

ה שבת הבאה עלינו לטובה, ערב ראש חודש סיוון, היא שבת מיוחדת, שבת שהרבי מלך המשיח שליט"א קבע אותה כ"שבת אחדות", שבת שבה נתוועד יחדיו "בעלות המנחה", ונדגיש את היותנו כולנו מציאות אחת, "קומה אחת שלימה".

נזכור ש"ישראל אף על פי שחטא — ישראל הוא", וגם, כפי שהיה נוהג לומר רבה

הזקן של כפר חב"ד, הרב שניאור זלמן גורליק ע"ה, שגם "אף על פי שלא חטא — ישראל הוא" — כי לפעמים קל לנו יותר לאהוב ולסלוח ולקבל מישו "מבחוץ" אף על פי שחטא ופשע הרבה, וקשה יותר לאהוב ולכבד ולקבל מישו "מבפנים" שנוהג אחרת ממה שאנו מבינים שהיה צריך לנהוג.

וכפי הלימוד המפורסם בקשר לימי ספירת-העומר בכלל, שאנו עומדים כבר קרוב לסיומם וחותרים ביום החמישים, חג השבועות — הלימוד מתלמידי רבי עקיבא, שבגלל המגפה שפרצה בהם נוהגים אנו במנהג אבלות בימים אלו.

וכפי שהרבי שליט"א מדייק כמה פעמים במכתבים ובשיחות-הקודש, שמדובר כאן על תלמידים אמיתיים, תלמידים כאלו, שהתורה, תורת אמת, קוראת להם תלמידי רבי עקיבא. היו אלו תלמידים שלמדו את תורתו של רבי עקיבא, ובפרט את גולת הכותרת של תורתו ש"ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה" והשתדלו בכל מאודם ליישם אותה בחיי היום יום, ועשו הכל להשפיע על יהודים נוספים שילכו גם הם בדרכו של רבי עקיבא. ואף על פי כן, ודווקא בגלל זה, הם לא יכלו לנהוג ולא נהגו כבוד זה בזה.

כאשר כל אחד מתלמידים אלו ראה כיצד חברו הטוב ביותר — זה שלמד יחד עמו וניסה תמיד ליישם יחד עמו את תורתו ודרכו של רבי עקיבא — סוטה לפתע מן הדרך והולך בדרך עקלתון (ואף חושב לו ואומר שהיא הדרך הישרה) ועוד דווקא בנקודה הכל-כך חיונית ונחוצה, המטרה העיקרית וכל משאת נפשו של רבי עקיבא, עבורה הוא נלחם כל הזמן ואף "משליך חייו מנגד", ודווקא בנקודה זו עומד אותו תלמיד ונלחם נגד; וכל כמה שהוא מנסה להשפיע עליו ולהביא אותו חזרה אל הדרך הישרה, עושה אותו חבר הכל בשביל לחבל במאמצים אלו ולהפריע גם לאחרים להתקרב לשיטתו ודרכו של רבי עקיבא — האם אפשר אז לכבדו ולאהוב אותו באותה מידה?!

ובפרט כשמדובר על אנשים אמיתיים וישרים בפנימיות, שאינם מדברים אחד בפה ואחד בלב, האם הוא יכול לאהוב ולכבד באמת את מי שדווקא ברגע החיוני כל כך נטש את המערכה ועבר לצד השני?!

את זאת, אומר הרבי שליט"א מלך המשיח, עלינו ללמוד, חיובית, מתלמידי רבי עקיבא. עד כמה צריך להיות נאמן לדרכו ושיטתו של רבו, ולעמוד איתן ולהילחם ולהאבק בכל התוקף על מה שהבין מתורתו ודרכו של רבו, גם כאשר חברו הטוב ביותר

אהבה וחיבה, כפי שנוהג הרבי מלך המשיח תמיד עם כולם, ומוסיף ומבאר שדווקא זו כפייה אמיתית, כי כאשר כופים משהו בכוח אי אפשר לכפותו אלא שיעשה בפועל ולא שיהיה כזה בעצם, ואילו הכפייה שעל ידי אהבה פועלת עליו שיהיה "מוכרח" להיות כזה בכל מהותו. ועל דרך "כפה עליהם הר כגיגית" במתן תורה, שמבואר בתורה אור שהכוונה היא לכפייה מאהבה רבה.

וביחד עם זה, כאמור, אין פירושו של דבר לוותר ו"להתכופף" על עקרונות ח"ו (בדוגמת "שטחים תמורת שלום", וכפי הנראה במוחש כמה "שלום" הביאה דרך זו) אלא לאהוב ולכבד כל אחד, גם אם צריך יחד עם זה לעשות הכל להניא אותו מדרכו הנלווה.

הדרך הישרה לפעול ולהשפיע את מה שכל כך חשוב ונחוץ וחיוני לכולנו על יותר ויותר, ועל כולם, היא דרך האהבה, דרכה של ליובאוויטש ("ליובא" = אהבה). וככל שנעורר יותר אהבה ויותר כבוד ויותר שיתוף פעולה (בכל מקום שזה רק אפשרי ולא פוגע ח"ו בעקרונות), ישפיע הדבר יותר ויותר גם על "געצילייד" מכל הסוגים "כמים הפנים לפנים". ובוודאי שהמלך המשיח אינו מוותר על אף אחד והוא מביא ויביא את כולם אליו סוף סוף בכל הפרטים. וזוכה כולנו כאחד, כאיש אחד בלב אחד, לראות את מלכנו משיחנו שליט"א עומד וגואל את כולנו בגאולה האמיתית והשלימה תיכף ומיד ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

מכיוון שלכולם יש באותה שעה מטרה אחת, לב אחד, לכן הם אז "כאיש אחד". ואילו בישראל האחדות מתחילה מזה שהם בעצם "כאיש אחד", כי כולם נלקחים מנקודה אחת וקשורים בה בעצם, גם אם בגלוי לא תמיד נראה כך, ובגלל זה הם, אנו, גם "בלב אחד".

רק כאשר בראש חודש סיוון חנו ישראל "כאיש אחד בלב אחד", אמר הקב"ה הגיע השעה שאתן להם את תורתך, כי רק על ידי הביטול, היציאה ממצאותם והאחדות עם כל ישראל ועם כל אחד ואחת מישראל היו ישראל מוכנים לקבלת התורה.

והדברים שייכים גם ל"ג בעומר דאזלינן מיניה, יום שמחתו של רבי שמעון בר יוחאי. וכפי שאומרים גם ב"תיקון ליל שבועות" שכאשר שמע רבי שמעון את דברי הנביא חבקוק "ה' שמעתי שמעך יראתי", אמר על כך "אנן בחביבותא תליא מילתא" [= אנו, אצלנו, באהבה ובחביבות תלוי הדבר] (ולא ביראה), שכן השייכות העיקרית שלנו אל הקב"ה ואל כל יהודי היא דווקא על ידי אהבה.

זה לא קל ולא פשוט, אבל הרבי שליט"א רוצה מאתנו, כפי שהוא מלמד אותנו כל הזמן, לעורר בקרבנו אהבה אמיתית לכל יהודי, מבלי הבט כלל וכלל על מעמדו ומצבו, הן "אף על פי שחטא", והן "אף על פי שלא חטא", והרבי מדגיש כל הזמן שדווקא זו הדרך להשפיע עליו שיהיה כפי שצריך להיות. והרי אפילו זה שכתוב במשיח "יכוף כל ישראל", מפרש הרבי שליט"א שהכוונה היא דווקא לכפייה בדרכי נועם ודרכי שלום, מתוך

סטה מדרך זו. ועד שבגלל זה כמעט אינו יכול, בהיותו אדם אמיתי, לאהוב ולנהוג כבוד באותו חבר שאינו הולך בדרך הנכונה.

וביחד עם זה, ובהמשך לזה, אומר הרבי שליט"א, צריך ללמוד גם מהמגפה שהייתה בתלמידים על שלא נהגו כבוד זה בזה – שאפילו במצב כזה, ולמרות כל האמור לעיל, הרי ביחד עם זה צריך לאהוב ולנהוג כבוד באמת לאמיתו זה בזה, ואפילו באותם תלמידים שאינם הולכים בדרך הישרה.

וזאת משום שהאהבה ויחס הכבוד ליהודי אחר אינו נובע רק מפני שאנו מסכימים ומאמינים ורוצים באותו דבר. אפילו אם בכל הנושאים כולם – ואף בנושאים העיקריים והחיוניים ביותר – יש בינינו חילוקי דעות וחילוקי רגשות וחילוקי מעשים, גם אז נאהב זה את זה ונכבד באמת איש את רעהו באהבה אמיתית ועצמותית. זאת משום שכולנו יהודים, כולנו בנים לאבינו שבשמיים, כולנו, כל ישראל וכל אחד ואחת מישראל – מי בגלוי יותר ומי בהעלם יותר, אבל בעצם כולם כולם – מקושרים ושייכים בכל מציאותנו אל הרבי שליט"א מלך המשיח, שהוא אוהב באמת לאמיתו את כולנו ואת כל אחד ואחת מאתנו, והרי גדולה אהבת ישראל "שאוהב מה שהאהוב אוהב".

כפי שהרבי שליט"א מסביר (בשיחה על פירוש רש"י) מדוע במצרים נאמר "בלב אחד כאיש אחד" ואילו בישראל נאמר "כאיש אחד בלב אחד" – שאצל המצרים תיתכן אחדות רק "בלב אחד כאיש אחד", רק

מרמלשטיין - מסעדה עם טעם ביתי

Mermelstein Caterers

Let us cater your simcha...

(718) 778-3100

MATYER KOHEN

351 KINGSTON AVENUE

BETWEEN CARROLL & PRESIDENT ST.

